

Interview Nijenhuis & Lamers

Vragen:

- U bent in 2004 afgestudeerd aan de Radboud universiteit met strafrecht als afstudeerrichting, wat heeft ervoor gezorgd dat u uiteindelijk voor strafrecht hebt gekozen?
 - *'Vanaf het atheneum had ik altijd al interesse in het strafrecht. Eerder wilde ik altijd officier worden. Ik ben toch advocaat geworden, omdat ik het lastig vind om bepaalde verwijten te maken. Je kan bij een aantal dingen die in Nederland strafbaar zijn je vraagtekens stellen. Om een voorbeeld te noemen, vind ik zelf dat hennep gelegaliseerd moet worden. Dan kan niet al die zaken niet aannemen. Je bent officier of je bent het niet. Ook is het opkomen voor de mensen in een zwakkere positie iets dat me meer trekt.'*
- U was tijdens uw studie al aangesloten bij Compri advocaten en in augustus 2004 was u al beëdigd als advocaat en sloot u zich aan bij de maatschap. Dat is netjes. Waar heeft u uw beroepsopleiding gedaan?
 - *'Ik liep al stage bij Compris advocaten. Daar heb ik ook mijn patroon gevonden. Op 2 Juli was ik afgestudeerd en op 4 augustus ben ik toen beëdigd. Toen ben ik in september mijn eigen praktijk begonnen. In maart ben ik toen aan de beroepsopleiding begonnen. Vanaf je beëdiging ben je volwaardig advocaat. Voorwaarde is alleen dat je wel je beroepsopleiding afmaakt. Als je deze niet binnen 3 jaar afmaakt dan wordt je beëdiging wel weer ingetrokken.'*
- Hoe is het beroep als strafrechtadvocaat verandert vanaf dat u er ging werken in de advocatuur tot nu?
 - *'Het is wat harder en strenger geworden allemaal. De menselijke maat is een beetje weg. Dat zie je nu bijvoorbeeld terugkomen in de toeslagenaffaire. Dit kan ook terugkomen in het strafrecht als we niet oppassen. De rol van het slachtoffer is veel groter geworden. Mijn eerste honderd strafzaken heb ik denk ik nauwelijks een schadevergoeding van een benadeelde partij gezien. Nu zie je dat wel veel en veel meer. Eerder mochten slachtoffers enkel iets zeggen over het effect dat het strafbare feit op hen heeft gehad. Tegenwoordig mogen ze zich ook uitlaten over de strafmaat en het bewijs. Dit is in mijn ogen weinig zinvol. Het is niet reëel om aan slachtoffers en nabestaanden te vragen wat de straf voor de dader moet zijn. Slachtoffers hebben daar ook weinig verstand van. Vergelding is in het strafrecht niet het hoogste doel, dit is iets waar slachtoffers 9 van de 10 keer wel naar streven. Gelukkig hebben we in Nederland professionele rechters, dus die grotere rol van het slachtoffer heeft daardoor een niet al te grote impact op de strafmaat. Dat zou nog wel een anders kunnen zijn geweest als we in Nederland aan lekenrechtspraak deden.'*
- Hoe ziet een gemiddelde werkdag er bij u op kantoor er uit?
 - *'Het mooie van strafrechtadvocaat zijn, is dat geen dag hetzelfde is. Het plannen van je werkdag is dan ook het lastigste. Sommige dagen staat er vrij weinig op de planning en dan denk je dat je mooi de tijd hebt om bijvoorbeeld nog aan een zaak te werken, maar voor je het weet heb je een voorkeursmelding, dan moet je naar het politiebureau toe en zit je de hele dag op het politiebureau. Gemiddeld ben je zo'n twee keer in de week voor een zitting, maar dit is ook heel wisselend'*
- Hoe veel werknemers heeft u en hoe zit de structuur van uw kantoor er uit?
 -
- Ik zie dat u ook veel met jeugdstrafrecht doet? Wat zijn de grootste uitdagingen op dat vakgebied op dit moment?

- *“De uitdaging zit vaak wel bij de omgang met de ouders. Die vinden vaak dat justitie niet op een bepaalde manier met hun kind om gaat. Zij hebben soms niet een reëel beeld van het proces.”*
- Wat is uw ambitie als strafrechtadvocaat. Hoe ziet u de toekomst voor u?
 - *“Ik zit hier nu eigenlijk wel goed. Ik heb af en toe wel grote zaken mogen doen. Ik was raadsman van twee verdachten bij een van de grootste hasj zaken die tot de hoge raad is gekomen. Die verdachten zijn bijna allemaal vrijgesproken uiteindelijk. Ook heb ik aan een grote coke zaak mee mogen werken. Maar ik zit er ook niet altijd op te wachten. Ik heb ook een client bijgestaan die betrokken was bij een van de randzaken van Ridouan Taghi. Toen wilde die organisatie andere advocaat voor mijn client regelen, omdat ik niet met hun wilde praten. Ik hield met aan de beperkingen die op die zaak lagen. Toen uiteindelijk is mijn client toch overgestapt naar een Amsterdamse advocaat, omdat zijn vriendin bedreigd werd. Toen heb ik zelf ook wel de veiligheid voor advocaten telefoonnummer een tijdje bij de hand gehouden. Dan denk ik laat mij dan maar ook af en toe naar de politierechter gaan voor een kroeggevecht of rijden onder invloed. Je helpt dan ook echt kwetsbare mensen die het rechtssysteem niet zo goed begrijpen. Dat vind ik minstens net zo leuk. Ik ben blij dat ik dat soort grote zaken gehad heb, maar dat hoef ik echt niet alleen maar”*